

INTERPELLATION TILL STATSRÅD

Från Riksdagsförvaltningen
2015-12-18
Besvaras senast
2016-01-22

Till utbildningsminister Gustav Fridolin (MP)

2015/16:286 Bedömning i skolan

En skola utan bedömning är helt omöjlig. Verktygen för lärares bedömning är många, vissa av dem reglerade i lag och förordning, andra mer upp till den enskilda skolan eller pedagogen att begagna. Bedömning kan ta sig olika uttryck och sker med olika syften. Två huvudfokus på bedömning förtjänar att nämnas här.

Det första, som brukar benämnas *formativ bedömning*, handlar om att utifrån det en elev presterat vägleda eleven i hur hen ska ta nästa steg mot målet, att komma fram till vad som ska hända i morgon snarare än att summera det som hände i går. Det andra, som brukar benämnas *summativ bedömning*, handlar om att bedöma hur mycket en elev kan vid en given tidpunkt. Det utgör en summering av de kunskaper en elev lyckats visa vid en viss tidpunkt, samlade kunskaper eller kunskaper i någon mer avgränsad del. Exempel på summativa bedömningsformer är provresultat och betyg.

De summativa bedömningsformerna har satt prägel på skoldebatten under lång tid. Vi har omarbetat betygssystemet, infört tidigare betyg, infört fler nationella ämnesprov, gjort vissa ämnesprov valfria för skolenheterna, infört obligatoriska bedömningsstöd och delvis ersatt de skriftliga omdömena (som, rätt utformade, är formativa) med betyg. Vissa av de åtgärder som här radats upp är genomförda i syfte att minska lärarnas administrativa börda, och det är givetvis ett vällovt initiativ.

I fortsättningen behöver verksamhetens, lärarens och elevens behov av bedömning som verktyg för utveckling, både av den enskilda elevens kunskaper och av verksamhetens kvalitet, sättas i fokus. Ett alltför ensidigt statligt fokus på summativa bedömningsformer ger tydliga signaler till verksamheterna, professionen och eleverna. Verksamhetens resultat, kvalitet och likvärdighet mäts i betygs- och ämnesprovsresultat. Elevernas motivation bygger i grundskolans andra hälft alltför ofta på att uppnå ett visst betyg i stället för på den stimulans det kan innebära att lära sig nya saker. Lärare lägger mycket tid på att betygsätta elevers kunskaper enligt komplicerade mallar och matriser, och skolledare och huvudmän ägnar sig åt att analysera siffror, ordna bedömningskurser och betygsseminarier.

Att summera elevers kunskaper och resultat kan vara ett bra sätt att, enkelt uttryckt, konkretisera hur bra det går både för eleven, skolenheten och

skolhuvudmannen. Samtidigt kan summativ bedömning, som mått på en individs kunskapsutveckling och en verksamhets kvalitet vara såväl generaliserande och rättsosäkra som stigmatiserande.

Vilka bedömningsverktyg anser utbildningsminister Gustav Fridolin att skolorna och deras personal behöver för att på ett effektivt och nyanserat sätt arbeta med elevers kunskapsutveckling och verksamhetens kvalitet?

Vad kan utbildningsministern göra för att skapa förutsättningar för en bedömningspraktik som på bästa sätt stöder elevers och verksamhetens utveckling?

.....

Linus Sköld (S)

Överlämnas enligt uppdrag

Anders Norin